

Sygn. akt V ACa 260/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maryla Domel-Jasińska
Sędziowie:	SA Katarzyna Przybylska (spr.) SO del. Jakub Rusiński
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Makarewicz

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko M. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 27 listopada 2013 r., sygn. akt I C 334/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Na oryginale właściwe podpisy

UZASADNIENIE

Powód M. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. T. kwoty 30.000 USD wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 maja 2012r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Powód wniósł o wydanie nakazu w postępowaniu nakazowym.

Nakazem zapłaty z dnia 11 marca 2013r. wydanym postępowaniu nakazowym Sąd Okręgowy w B. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany M. T. wniósł zarzuty od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając powyższy nakaz w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. Wniósł również o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanego powód podtrzymał swoje stanowisko.

Wyrokiem z 27.11.2013 r. Sąd Okręgowy w B. utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty z 11.03.2013 r.

Swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach.

Strony przez wiele lat działały w branży (...). Należały to tego samego stowarzyszenia. Z powyższych przyczyn strony znały się osobiście lecz prowadziły osobne interesy na terenie (...). Miały założone tam spółki. Pozwany prowadził na (...) spółkę (...).

Powód od 2004r. zaczął udzielać pozwanemu na czas nieokreślony szeregu pożyczek w walucie obcej - USD. Z uwagi na łączące wówczas strony zaufanie zawierali oni te umowy pożyczki w formie ustnej.

W dniu 21 października 2004r. powód udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 15.000 USD. W dniu 17 listopada 2004r. powód udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 10.000 USD. W dniu 11 stycznia 2005r. powód udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 5.000 USD. Pożyczki te udzielone zostały na inwestycje pozwanego. Strony nie określiły w zawartych umowach terminu zwrotu w/w pożyczek. Zwrot ten miał nastąpić na żądanie powoda. Pożyczki zostały zabezpieczone weksłami własnymi in blanco wystawionymi przez pozwanego w dniu zawarcia powyższych umów i otrzymania pożyczek oraz podpisanymi przez pozwanego deklaracjami wekslowymi do weksli in blanco bez protestu.

Powód udzielił pozwanemu również innych pożyczek. Część z nich została zabezpieczona przez pozwanego w formie weksli in blanco, część zaś nie miało takiego zabezpieczenia.

Łączna wysokość wszystkich pożyczek, jakie powód udzielił pozwanemu, zabezpieczonych weksłami in blanco, z uwzględnieniem spornych wynosiła 65.000 USD.

Łączna wysokość wszystkich pożyczek udzielonych przez powoda pozwanemu, które nie zostały zabezpieczone weksłami wynosiła 60.000 USD.

W piśmie z dnia 16 grudnia 2008r. powód wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 60.000 USD niezabezpieczonej weksłami in blanco. Pozwany nie zwrócił pieniędzy. Przekonał powoda, żeby dał mu jeszcze szansę na realizację swoich inwestycji i zapewnił, że zwróci mu powyższe niezabezpieczone weksłowo pożyczki.

Powód ufając pozwanemu co do tego, że zdoła zrealizować swoją inwestycję nie wypełniał do 2012 roku weksli in blanco otrzymanych od pozwanego na zabezpieczenie pozostałych pożyczek w kwocie łącznej 65.000 USD, w tym weksli dotyczących pożyczek udzielonych pozwanemu w dniach 21 października 2004r., 17 listopada 2004r. i 11 stycznia 2005r.

Pismem z dnia 22 lutego 2012r., jakie pozwany otrzymał w dniu 5 marca 2012r., powód wezwał pozwanego do zwrotu pożyczek zabezpieczonych weksłami w łącznej wysokości 65.000 USD - w tym spornych pożyczek udzielonych pozwanemu w dniach 21 października 2004r., 17 listopada 2004r. i 11 stycznia 2005r. o łącznej wartości 30.000 USD - w terminie do 8 marca 2012 r. Powód poinformował pozwanego w tym piśmie, że w razie braku zwrotu tych kwot wystawione przez pozwanego weksle in blanco zostaną wypełnione bez ponownego wezwania. Pomimo upływu wyznaczonego na dzień 8

marca 2012r. terminu pozwany nie wykupił weksli i pozostawił powyższe wezwanie bez odpowiedzi.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2012r., jakie pozwany otrzymał w dniu 10 maja 2012r., powód wezwał pozwanego do zwrotu pożyczek zabezpieczonych weksłami in blanco w łącznej wysokości 65.000 USD - w tym pożyczek udzielonych w dniach 21 października 2004r., 17 listopada 2004r. i 11 stycznia 2005r. o łącznej wartości 30.000 USD - w terminie do 8 maja 2012r. Powód w powyższym piśmie ponownie poinformował pozwanego, że w razie braku zwrotu tych kwot wystawione przez pozwanego weksle in blanco zostaną wypełnione bez ponownego wezwania. Pomimo upływu wyznaczonego na dzień 8 maja 2012r. terminu pozwany nie wykupił weksli i pozostawił powyższe wezwanie bez odpowiedzi, nie zwrócił powodowi pieniędzy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych dokumentów oraz zeznań powoda.

Przedłożone przez strony dokumenty nie budziły zastrzeżeń stron co do ich autentyczności. W ocenie Sądu I instancji nie dotyczyło spornych pożyczek stanowiących podstawę powództwa wezwanie do zapłaty z dnia 16 grudnia 2008r. skierowane do pozwanego przez powoda, dołączone przez pozwanego do zarzutów do nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 11 marca 2013r. Nie korespondowało ono bowiem z dochodzonym roszczeniem. W wezwaniu tym nie było ani słowa o weksłach in blanco wystawionych przez pozwanego tytułem zabezpieczenia, a jedynie o wierzytelnościach z tytułu pożyczek, które powód udzielił pozwanemu. Nadto wskazane w tym wezwaniu pożyczki w kwocie łącznej 60.000 USD różniły się i pod względem wysokości z łączną kwotą pożyczek udzielonych przez powoda pozwanemu zabezpieczonych wystawionymi przez pozwanego weksłami in blanco. Z dochodzonym przez powoda roszczeniem korespondowały zaś wezwania do zapłaty z dnia 22 lutego 2012r. i z dnia 27 kwietnia 2012r., które zostały dołączone do pozwu i które wprost wskazywały na weksle oraz kwoty, które są tymi weksłami zabezpieczone. Wezwania te korelowały również z przedłożonymi przez powoda deklaracjami wekslowymi do wystawionych przez pozwanego weksli in blanco.

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom powoda, albowiem były one logiczne i korespondowały nadto z dokumentami przedłożonymi przez obie strony procesu. Nie budziło także wątpliwości, iż powód, z uwagi na znajomość i kontakty handlowe z pozwanym, pożyczał mu wielokrotnie kwoty pieniędzy i wezwanie z dnia 16.12.2008r. dotyczy zapewne jednej z tych pożyczek, a nie pożyczek dochodzonych niniejszym pozwem.

Sąd Okręgowy w bardzo ograniczonym zakresie dał wiarę zeznaniom pozwanego tj. jedynie w takim zakresie, w jakim korespondowały one z wiarygodnymi dla Sądu zeznaniami powoda i z przedłożonymi dokumentami. Sąd I instancji w szczególności nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że strony nie zawarły między sobą spornych umów pożyczki, albowiem były one nielogiczne, niespójne z dalszymi zeznaniami pozwanego oraz sprzeczne ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami w postaci deklaracji wekslowej do weksla in blanco dotyczącej pożyczki udzielonej w dniu 21 października 2004r., weksla in blanco wystawionego przez pozwanego w dniu 21 października 2004r., deklaracji wekslowej do weksla in blanco dotyczącej pożyczki udzielonej w dniu 17 listopada 2004r., weksla in blanco wystawionego przez pozwanego w dniu 17 listopada 2004r., deklaracji wekslowej do weksla in blanco dotyczącej pożyczki udzielonej w dniu 11 stycznia 2005r., weksla in blanco wystawionego przez pozwanego w dniu 11 stycznia 2005r., pisma powoda z dnia 22 lutego 2012r. i z dnia 27 kwietnia 2012r. i z wiarygodnymi dla Sądu Okręgowego zeznaniami powoda. Nieprzekonujące były nadto dla Sądu I instancji zeznania pozwanego, że znając i rozumiejąc treść deklaracji wekslowych podpisywał je w zupełnie innym celu niż było to wskazane w ich treści. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że w piśmie z dnia 16 grudnia 2008r. powód zażądał zwrotu spornych pożyczek. Jak już wskazano powyżej, treść tego wezwania nie korespondowała ze zgłoszonym w sprawie roszczeniem ani z zeznaniami powoda. Z tych samych przyczyn oraz w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niewiarygodne były również dla Sądu Okręgowego zeznania pozwanego, że nie było innych pożyczek, które otrzymał od powoda poza tymi wskazanymi w powyższym piśmie powoda z dnia 16 grudnia 2008r.

Sąd I instancji oddalił wniosek pozwanego o udzielenie terminu celem przedstawienia wskazanych przez niego dowodów - dokumentów o prowadzeniu przez pozwanego działalności na (...). Fakt wykorzystania pożyczonych pieniędzy przez pozwanego był w sprawie drugorzędny. Istotne było bowiem to, że pozwany nie zwrócił spornych pożyczek. Pozwany nie kwestionował nadto otrzymania spornych kwot od powoda, nie kwestionował również tego,

że przeczytał i zrozumiał treść podpisanych przez siebie deklaracji wekslowych. Deklaracje te zaś wskazywały wprost na udzielenie pożyczek pozwanemu przez powoda.

Sąd Okręgowy w swoich rozważaniach wskazał, że wystawienie weksla gwarancyjnego ma na celu zabezpieczenie zobowiązania ze stosunku cywilnoprawnego (podstawowego). Weksel in blanco jest ściśle związany z dodatkową umową, zwaną porozumieniem wekslowym, zawartą pomiędzy wystawcą a remitentem. Przy uzupełnieniu weksla in blanco i przy dochodzeniu roszczeń z tego weksla przez stronę porozumienia zawartego przy jego wystawieniu obowiązuje i wiąże strony treść tego porozumienia. Dłużnik wekslowy może bez ograniczeń powoływać się na zarzuty pozawekslowe, wynikające ze stosunku podstawowego.

W postępowaniu nakazowym po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty dopuszczalne jest powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną, wynikającą z łączącego strony stosunku prawnego, w związku z którym został wystawiony weksel gwarancyjny in blanco. Bezpodstawność roszczenia cywilnoprawnego pociąga za sobą bezpodstawność roszczenia opartego na wekslu.

W ocenie Sądu I instancji powód wykazał swoje roszczenie ze stosunku wekslowego a także ze stosunku podstawowego stanowiącego podstawę do uzupełnienia przez niego spornych weksli in blanco wystawionych przez pozwanego.

Powód uprawdopodobnił za pomocą pisma — przedłożonych deklaracji wekslowych, weksli i wezwań do zwrotu pożyczek z dnia 22 lutego 2012r. i z dnia 27 kwietnia 2012r. - fakt zawarcia spornych umów pożyczek. Okoliczność udzielenia pożyczek wynikała również z zeznań stron. Umowy pożyczki zawarte były przez strony będące przedsiębiorcami, co oznaczało, że można było dowodzić ich zawarcia bez zachowania rygorów z art. 74 § 1 i 2 k.c.

Powód skonkretyzował swe roszczenie cywilnoprawne na gruncie stosunku podstawowego.

Dochodził wyłącznie zwrotu pożyczki udzielonej w dniu 21 października 2004r. w wysokości 15.000 USD, pożyczki udzielonej w dniu 17 listopada 2004r. w wysokości 10.000 USD i pożyczki udzielonej w dniu 11 stycznia 2005r. w wysokości 5.000 USD, które zabezpieczone zostały weksłami in blanco, o łącznej wartości 30.000 USD. Nie domagał się zwrotu innych pożyczek, w tym niezabezpieczonych weksłowo pożyczek o wartości 60.000 USD.

W ocenie Sądu I instancji pozwany nie wykazał, że sporne weksle in blanco zostały wypełnione niezgodnie z deklaracjami wekslowymi.

Z treści deklaracji wynikało wprost, że wystawione przez pozwanego weksle in blanco stanowią zabezpieczenie spornych pożyczek. Powód wypełnił w sposób prawidłowy otrzymane od pozwanego weksle in blanco. Przyczyną wypełnienia weksli było nie zwrócenie przez pozwanego w wyznaczonym terminie pożyczek wynikających z zawartych umów.

W ocenie Sądu Okręgowego nie uległy przedawnieniu sporne zobowiązania wekslowe pozwanego ani jego zobowiązania ze stosunku podstawowego stanowiącego podstawę wystawienia przez niego spornych weksli.

Sąd Okręgowy podkreślił, że roszczenia wekslowe przeciwko wystawcy weksla własnego in blanco przedawniają się z upływem trzech lat od dnia płatności weksla (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2007r., V CSK 323/07, Legalis i wyrok Sądu Najwyższego z 24 maja 2005r. V CK 652/04, opubl.: Prawo Bankowe rok 2006, Nr 10, str. 32).

Przedłożone przez pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 16 grudnia 2008r. nie dotyczyło spornych pożyczek, lecz innych udzielonych przez powoda pozwanemu, które nie zostały zabezpieczone weksłowo. Powyższe wezwanie nie korespondowało z dochodzonym przez powoda roszczeniem. Nie było w nim słowa o weksłach, a jedynie o wierzytelnościach z tytułu pożyczek, które powód udzielił pozwanemu. Z dochodzonym przez powoda roszczeniem korespondowały natomiast wezwania do zapłaty z dnia 22 lutego 2012r. i z dnia 27 kwietnia 2012r., które zostały dołączone do pozwu i które wprost wskazywały na weksle oraz kwoty, które zostały tymi weksłami zabezpieczone.

Wezwania te korelowały również z przedłożonymi przez powoda deklaracjami wekslowymi do wystawionych przez pozwanego weksli in blanco.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy, uznając, że przedłożone przez powoda wezwania do zapłaty i wypełnienie weksli korespondowały z deklaracjami wekslowymi, które dotyczyły zwrotu pożyczki na żądanie powoda stwierdził, że nie było już podstaw do uznania, że dochodzone przez powoda roszczenia uległy przedawnieniu jeszcze przed wypełnieniem spornych weksli in blanco i wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie. Powód zgodnie z deklaracją wekslową, po uprzednim parokrotnym wezwaniu pozwanego do zwrotu pożyczek dokonany w pismach z dnia 22 lutego 2012r. i z dnia 27 kwietnia 2012r. wypełnił weksle in blanco wystawione przez pozwanego i wskazał termin płatności - 8 maja 2012r. W dniu 19 lutego 2013r. powód wniósł pozew. Sporne pożyczki były udzielone pozwanemu na czas nieoznaczony. Strony wskazały, że zwrot ma nastąpić na żądanie powoda, zatem roszczenia powoda stały się wymagalne dopiero po wypowiedzeniu tych umów. Wypowiedzenie nastąpiło w formie doręczonych pozwanemu pism powoda z dnia 22 lutego 2012r. i z dnia 27 kwietnia 2012r. stanowiących wezwanie do zwrotu pożyczki. Zgodnie z art. 723 k.c. jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę. Wypowiedzenie jest prawokształtującym jednostronnym oświadczeniem woli pożyczkodawcy skierowanym do pożyczkobiorcy, nie musi określać terminu zwrotu; wynika on bowiem z ustawy. Mając na uwadze okoliczność, że powód złożył pierwsze oświadczenie o wypowiedzeniu zawartych z pozwanym umów w piśmie z dnia 22 lutego 2012r., roszczenia powoda o zwrot stały się wymagalne po upływie okresu wypowiedzenia liczonego od otrzymania przez pozwanego powyższego pisma. W konsekwencji powód przed upływem 3-letniego okresu przedawnienia roszczeń o jakim mowa w art. 118 k.c, którego początek mógł nastąpić od dnia ich wymagalności (art. 120 § 1 k.c), wypełnił sporne weksle in blanco wystawione przez pozwanego jako zabezpieczenie. Powód po upływie wyznaczonemu pozwanemu terminu zwrotu wypełnił zgodnie z deklaracjami wekslowymi weksle in blanco otrzymane od pozwanego jako zabezpieczenie pożyczek. W dniu 19 lutego 2013r. powód wniósł zaś pozew w niniejszej sprawie, uczynił to więc przed upływem przedawnienia roszczeń ze stosunku podstawowego jak i ze stosunku wekslowego. W ocenie Sądu I instancji niezasadny był zarzut podniesiony przez stronę pozwaną co do przedawnienia roszczeń powoda i wypełnienia weksli niezgodnie z deklaracjami wekslowymi oparty na treści art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37 z 1936r., poz. 282 ze zm.).

W ocenie Sądu Okręgowego wypełnione przez powoda weksle in blanco wystawione przez pozwanego zawierały wszystkie cechy wymagane do ich ważności, spełniały wszystkie wymogi określone w art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. Prawo wekslowe. Zostały one wypełnione zgodnie z deklaracjami wekslowymi. Wskazane w nich kwoty zadłużenia głównego wynikały z dowodów zgromadzonych w sprawie.

Wobec powyższego w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do uchylenia zaskarżonego nakazu zapłaty zarówno co do żądania głównego powoda, które znajdowało oparcie w treści art. 101 ustawy Prawo wekslowe w zw. z art. 720 k.c. jak i co do żądania odsetkowego (art. 481 § 1 i 2 zdanie pierwsze k.c). Nie było podstaw również do uchylenia zawartego w tym nakazie postanowienia o kosztach procesu. Podstawą wydania rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowiły regulacje zawarte w art. 98 § 1, 3-4 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. art. 19 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. Nr 90 z 2010r., poz. 594 ze zm.) oraz w § 2 ust. 1-2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r.5 poz. 490). Powód poniósł koszty procesu w kwocie 4.795 zł (1.178 zł - opłata od pozwu w postępowaniu nakazowym, 3.600 zł - koszty zastępstwa procesowego, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa). Koszty te zatem zasądzono od pozwanego na rzecz powoda.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pozwany zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

1. Naruszenie prawa materialnego tj:

a) art. 118 k.c. w zw. z art. 723 k.c. poprzez uznanie przez Sąd I instancji, że roszczenie powoda ze stosunku podstawowego nie uległo przedawnieniu, podczas gdy termin zwrotu pożyczek udzielonych pozwanemu upłynął w

dniu 27 stycznia 2009 r., a zatem jeszcze przed wniesieniem pozwu upłynął 3 letni termin przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego o zwrot pożyczki.

b) art. 10 ustawy prawo wekslowe poprzez uznanie przez Sąd I instancji, że powód prawidłowo uzupełnił weksle, podczas gdy zostały one uzupełnione już po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, a zatem niezgodnie z porozumieniem wekslowym.

2. Naruszenie prawa procesowego, tj.

a) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez bezpodstawne uznanie przez Sąd I instancji, że powód udzielił pozwanemu innych, niezabezpieczonych wekslami pożyczek na kwotę 60 tys. dolarów, w sytuacji kiedy powód nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów, zaś z zeznań stron wynika, iż powód zwykle działał w sposób ostrożny, weryfikował osoby, którym udzielał pożyczki oraz starał się je odpowiednio zabezpieczyć.

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez danie przez Sąd I instancji wiary zeznaniom powoda, iż udzielił on pozwanemu innych, niezabezpieczonych wekslowo pożyczek na kwotę 60 tys. dolarów, podczas gdy okoliczności tej powód w żaden sposób nie udowodnił, ani nie uprawdopodobnił, dotąd zawsze uzyskiwał zabezpieczenie dla udzielonych pożyczek, zaś pozwany okoliczności udzielenia mu innych pożyczek zaprzeczył.

c) art. 299 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oparcie wyroku przez Sąd I instancji wyłącznie na dowodzie z przesłuchania stron, który powinien stanowić ostateczny środek dowodowy, po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku.

d) naruszenie zasady logicznego wnioskowania negativa non sunt probanda.

e) art. 217 § 1 i 2, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosków dowodowych pozwanego zmierzających do przybliżenia łączących strony stosunków gospodarczych podczas wspólnych inwestycji prowadzonych do (...), podczas gdy dowód ten zmierzał do wykazania, że strony zawarły umowę pożyczki w ramach prowadzonej działalności gospodarczej oraz że z wzajemnych rozliczeń stron wynika iż kwota udzielonej pozwanemu pożyczki została wydana na realizację wspólnych przedsięwzięć gospodarczych stron.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uchylenie nakazu zapłaty w całości oraz oddalenie powództwa;

lub

uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje sądowe wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych

3. zwolnienie pozwanego od kosztów postępowania przed sądem II instancji.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy oraz wywiedzione w oparciu o nie konsekwencje prawne i przyjmuje je za własne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można zgodzić się z zarzutem naruszenia prawa materialnego – art. 118 kc w zw. z art. 723 k.c. poprzez uznanie przez Sąd I instancji, że roszczenie powoda ze stosunku podstawowego nie uległo

przedawnieniu oraz naruszenie art. 10 prawa wekslowego przez uznanie przez Sąd I instancji, że powód prawidłowo uzupełnił weksle podczas, gdy zostały one uzupełnione po upływie terminu przedawnienia ze stosunku podstawowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowo Sąd Okręgowy wywiódł na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż wezwanie do zapłaty skierowane przez powoda do pozwanego dołączone przez pozwanego do zarzutów od nakazu zapłaty nie dotyczyło spornych pożyczek. Sąd Okręgowy prawidłowo zwrócił uwagę, że w wezwaniu tym nie było mowy o wekslach wystawionych tytułem zabezpieczenia, nadto kwota 60.000 USD wskazana w wezwaniu była inna niż kwota pożyczek, które zostały zabezpieczone weksłami in blanco. Z dochodzonym przez powoda roszczeniem korespondowały wezwania do zapłaty z 22.02.2012 r. oraz 27.04.2012 r., wskazywały one na weksle oraz kwoty tymi weksłami zabezpieczone, korelowały z treścią deklaracji wekslowych wystawionych do weksli in blanco.

Zatem należało podzielić pogląd Sąd I instancji, że nie było podstaw, aby stwierdzić, że dochodzone przez powoda roszczenie uległo przedawnieniu. Powód wezwał pozwanego do zwrotu pożyczek pismami z 22.02.2012 r. i 27.04.2012 r., wypełnił weksle wskazując termin płatności na 8.05.2012 r., pozew do Sądu wniósł 19.02.2013 r. Trafnie Sąd Okręgowy podkreślił, że sporne pożyczki zabezpieczone weksłami na łączną kwotę 30.000 USD stały się wymagalne dopiero po ich wypowiedzeniu pismem z 22.02.2012 r. Skoro powód wniósł pozew 19.02.2013 r. uczynił to przed upływem 3 lat tj. przed upływem terminu przedawnienia. Odmiennie stanowisko w ocenie Sądu II instancji nie da się obronić w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i stanowi jedynie gołosłowną polemikę skarżącego z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Bez znaczenia jest zdaniem Sądu Apelacyjnego okoliczność, iż powód nie przedłożył żadnych dokumentów ani dowodów poza dowodem z przesłuchania stron na okoliczność zawarcia pozostałych umów pożyczek o jakich mowa w wezwaniu do zapłaty z 16.12.2008 r. Okoliczność ta nie może automatycznie stanowić o tym, że wezwanie z 16.12.2008 r. oraz wezwanie z 22.02.2012 r. i 27.04.2012 r. do zwrotu pożyczek dotyczą tych samych umów, tym bardziej, że nawet kwoty w wezwaniach z 16.12.2008 r. oraz z 22.02.2012 r. i 27.04.2012 r. są różne. Twierdzenie, iż powód wysyłając wezwane z 16.12.2008 r. na kwotę niższą niż dwa późniejsze zdecydował się wypowiedzieć jedynie część pożyczek lub o istnieniu jednej z nich nie wiedział jest nielogiczne i nieprzekonujące w świetle twierdzeń pozwanego, iż powód był osoba bardzo skrupulatna i ostrożną, dbającą o swoje interesy. Takiej osobie z całą pewnością nie można zarzucić, iż nie wiedziała jakie kwoty pożyczyla pozwanemu. Twierdzenia apelacji w tym zakresie stanowią nadinterpretację i nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługują na uwzględnienie pozostałe zarzuty apelującego naruszenia prawa procesowego w tym art. 233 § 1 kpc, 232 kpc w zw. z art. 6 kc, 299 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc oraz 217 § 1 i 2 kpc.

Wbrew twierdzeniom pozwanego Sąd Apelacyjny dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego bez naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 kpc.

W żadnej mierze na uwzględnienie nie zasługuje zarzut, iż Sąd oparł wyrok „wyłącznie na dowodzie z przesłuchania stron”. Przede wszystkim w toku postępowania pierwszo instancyjnego zaprezentowano środki dowodowe nie pozostawiające wątpliwości co do zasadności roszczenia – to właśnie na nich Sąd oparł przede wszystkim swoje orzeczenie. W ocenie Sądu II instancji nie można podzielić stanowiska skarżącego, iż Sąd Okręgowy oparł swoje orzeczenie jedynie na dowodzie z przesłuchania stron podczas, gdy z akt sprawy wynika, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe m.in. z weksli, deklaracji wekslowych, dokumentów prywatnych w postaci wezwań do zapłaty. Zgodnie z regułami dowodzenia wynikających z kpc to pozwany powinien przedstawić dowody przeciwne na poparcie swoich twierdzeń, czego nie uczynił.

Powód zaś przedstawił wszystkie dowody, które wskazywały na zasadność jego roszczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznając apelację pozwanego za bezzasadną na mocy art. 385 kpc ją oddalił.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98 kpc.